

Arrest

nr. 169 007 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE loco advocaat S. GAZZAZ en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim te zijn van Arabische origine. U verklaarde afkomstig te zijn uit Baquba, Diyala provincie (Centraal-Irak). In Baquba werkte u met uw vader als zelfstandige groenteverkoper. In 2003 zou u met uw moeder, broers en zussen in Bagdad (Centraal-Irak) gaan wonen zijn. Uw broer Mohammad (X en CG X) zou in Diyala-provincie blijven wonen zijn. Ook in Bagdad zou u als zelfstandige groenteverkoper gewerkt hebben. In 2007 zou u officieel gehuwd zijn met (I.S.D.), een soennitische moslima van Arabische origine, afkomstig uit Hilla. Op 18 maart 2010 zou u, samen met uw broer Abbas, 's nachts bij u thuis zijn opgepakt door de veiligheidsdienst van de politie.

Verschillende andere personen zouden toen eveneens zijn opgepakt. Jullie zouden gedurende 12 dagen zijn vastgehouden bij de 5de afdeling. U zou er gefolterd en verhoord zijn. Vervolgens zou u, met uw broer, zijn overgebracht naar het politiekantoor van Al Sleikh. U en uw broer zouden uiteindelijk 56 dagen na jullie arrestatie zijn vrijgelaten; jullie zouden ten onrechte zijn aanzien voor andere personen met dezelfde naam die gezocht werden voor terrorisme. Op 13 maart 2014 zou uw broer Abbas in uw winkel een dreigbrief gevonden hebben waarin uw naam stond vermeld. In deze brief zou eveneens naar uw soenniet-zijn verwezen zijn en werd u aangemaand te vertrekken. Daar u dacht dat het afkomstig was van iemand die jaloers op u was zou u geen aandacht aan deze brief besteed hebben. Op 18 maart 2014 zou u een tweede keer zijn gearresteerd omwille van dezelfde redenen. U zou, samen met uw broer Basem en Qassem, de zoon van uw broer Mohammad, vanuit een café zijn meegenomen door het leger. Ditmaal zouden jullie gedurende 34 dagen zijn vastgehouden. Jullie zouden eerst 25 dagen in een school, 'Istikhbarat al Shurta', genaamd zijn vastgehouden en de resterende tijd zouden jullie zijn vastgehouden in het politiekantoor van Sleikh. U zou opnieuw zijn geslagen tijdens uw detentie. Uiteindelijk zouden jullie in vrijheid zijn gesteld, weerom bij gebrek aan bewijzen. Drie maanden later zou uw broer Hashem gedood zijn voor de moskee. Sedert twee jaar werkte hij als vrijwillige muezzin die opriep voor het gebed. Na de dood op uw broer nam u ook de dreigbrief die u eerder kreeg ernstig en besloot u te vertrekken. U zou in diezelfde periode ook zijn opgebeld door uw broer Mohammad met de melding dat hij was bedreigd en zijn woning had verlaten en bij de zus van zijn echtgenote verbleef. U zou hierop met uw gezin Bagdad hebben verlaten en uw schoonzus met haar kinderen bij haar zus hebben opgehaald. Vervolgens zouden jullie samen naar het vluchtelingenkamp in Khanaqin zijn gegaan. Uw broer Mohammad zou nog een paar dagen in Baquba bij een vriend gebleven zijn en 8 à 10 dagen later eveneens in het kamp in Khanaqin zijn aangekomen. U zou een tijdje in Khanaqin verbleven hebben - u kan niet preciseren hoe lang - en voor uw vertrek zou u eveneens in Hilla bij uw zus verbleven hebben. Ook zou u nog 5 à 6 keer naar Bagdad zijn teruggekeerd. U besliste uiteindelijk Irak te verlaten en regelde, voor u en uw broer Mohammad, jullie vertrek via een smokkelaar. Op 18 oktober 2014 zou u Irak verlaten hebben met uw eigen paspoort vanop Bagdad luchthaven. U zou naar Turkije zijn gereisd waar u uw broer Mohammad ontmoette. Vervolgens zouden jullie via Portugal en Frankrijk naar België zijn doorgereisd. U en uw broer zouden op 22 oktober 2014 in België zijn aangekomen en dienden op 23 oktober 2014 een asielaanvraag. Uw echtgenote verliet samen met uw kinderen eveneens het kamp in Khanaqin en verblijft thans in Bodrum (Turkije).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw woonstkaart, een kopie van uw huwelijksakte, kopieën van de identiteitskaart van uw echtgenote en uw kinderen, kopieën van de nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en kinderen, vier foto's van uzelf tijdens de uitoefening van uw werk als groenteverkoper, vier attesten inzake uw twee arrestaties en uw vrijlatingen en de dreigbrief die u ontving. Bij uw tweede gehoor op het CGVS legde u nog een kopie neer van uw Iraaks paspoort.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde asielmotieven.

Zo verklaarde u vooreerst twee keer te zijn gearresteerd in Bagdad. Volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd u de eerste keer op 18 maart 2010 gearresteerd en gedurende 56 dagen vastgehouden (zie vragenlijst CGVS vraag 1). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u de eerste keer gedurende 36 dagen werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 15 en 16). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS stelde u opnieuw dat u de eerste keer gedurende 56 dagen werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 19 en 20). Na confrontatie met uw wisselende verklaringen bevestigde u enkel dat u de eerste keer 56 dagen werd vastgehouden en u merkte op dat u bij uw eerste gehoor op het CGVS moe was (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 29). Dit is geen afdoende uitleg, temeer daar het hier niet om de enige ongerijmdheid gaat in uw verklaringen aangaande uw arrestaties. Immers, waar u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS aanhaalde dat u bij uw eerste arrestatie samen met uw broer Abbas werd opgepakt (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 19 en 20), vermeldde u noch op de DVZ noch bij uw eerste gehoor op het CGVS de arrestatie van uw broer Abbas. U hiermee geconfronteerd gaf u hiervoor geen enkele verduidelijking (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 29). U stelde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS bovendien zelfs uitdrukkelijk dat u de enige was van uw familie die bij uw eerste arrestatie werd opgepakt (zie gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 16).

Volgens uw verklaringen op de DVZ werd u bovendien gedurende 56 dagen vastgehouden in de gevangenis van de veiligheidsdiensten van de politie te Bagdad (zie vragenlijst CGVS vraag 1), dit terwijl u voor het CGVS dan weer beweerde dat u eerst gedurende 12 dagen werd vastgehouden in de 5de afdeling en vervolgens, voor de resterende duur van uw detentie, vastzat in het politiekantoor van Sleikh (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 20). Wat uw tweede arrestatie betreft verklaarde u op de DVZ weerom dat u werd vastgehouden in de gevangenis van de veiligheidsdienst van de politie te Bagdad, ditmaal gedurende 32 dagen (zie vragenlijst CGVS vraag 1). Overeenkomstig uw verklaringen op het CGVS werd u ook bij uw tweede detentie op twee verschillende locaties vastgehouden, i.c. in een school 'Istikhbarat al Shurta' - veiligheidsdienst van de politie genaamd - alsook op het politiekantoor van Sleikh (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 22). Waar u voorts op het CGVS nog verklaarde dat u die tweede keer samen met uw broer Bassem en de zoon van Mohammad, i.c. Qassem, werd gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 15 en gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 21), maakte u op de DVZ weerom geen melding van familieleden die samen met u gearresteerd zouden zijn. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat uw broer Mohammad zelf ook geen enkele melding maakte van de arrestatie van zijn zoon bij de DVZ en evenmin tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS. Hij ontkende voor het CGVS zelfs voor 21 juni 2014 ooit persoonlijke problemen te hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 38). Tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS - dat een tweetal weken na het eerste CGVS gehoor plaatsvond - haalde hij deze arrestatie plots wel "spontaan" aan (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 2/10/2015 p. 7 en 8). Dit doet het vermoeden ontstaan dat u en uw broer na jullie eerste gehoor overleg pleegden om jullie verklaringen vervolgens op elkaar af te stemmen. Dit wordt trouwens bevestigd door volgende bevinding. Waar u immers aanvankelijk nog beweerde dat Qassem ten tijde van de arrestatie samen met zijn vader, i.c. uw broer Mohammad, in Bagdad op bezoek was (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 15), beweerde u tijdens uw tweede gehoor dat enkel Qassem bij u te gast was (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 23). Ook uw broer Mohammad beweerde dat hij niet aanwezig was in Bagdad ten tijde van de arrestatie van zijn zoon (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 2/10/2015 p. 9). Voorgaande doet reeds de nodige vragen rijzen bij uw beweerde detenties. De door u voorgelegde documenten ter staving van uw arrestaties kunnen voorgaande geenszins weerleggen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas wat in casu geenszins het geval is. Bovendien toont de beschikbare informatie aan dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor Iraakse stukken sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Ook al zouden uw arrestaties geloofwaardig zijn, quod non, uit uw verklaringen blijkt niet dat u omwille van deze feiten thans nog een gegronde vrees voor vervolging zou moeten vrezen. U stelde immers zelf dat u beide keren werd vrijgelaten en er telkens werd toegegeven dat u ten onrechte werd vastgehouden en dat u verward werd met iemand anders (zie gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 15 en gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 20 ev.).

U stelde voorts dat u in uw winkel een dreigbrief vond waarin werd verwezen naar uw soenniet-zijn en dat u werd aangemaand te vertrekken. Ook aan deze gebeurtenis kan ten zeerste getwijfeld worden. Zo is het vooreerst merkwaardig dat u niet éénduidig kan aangeven wie de brief in uw winkel vond. Overeenkomstig uw verklaringen op de DVZ alsook tijdens uw eerste gehoor op het CGVS vond u de dreigbrief in uw winkel (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 17). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat uw broer Abbas de brief vond in uw winkel en u hiervan nadien op de hoogte bracht (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 25). Ook kan u niet precies weergeven wanneer de brief gevonden werd. Volgens uw verklaringen op de DVZ ontving u de brief op 18/3/2014. U haalde ook die datum aan tijdens uw eerste gehoor op het CGVS (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 18). Hieruit volgt dat u dus de dreigbrief zou ontvangen hebben op dezelfde dag als dat u voor de 2de keer werd gearresteerd. Echter, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS beweerde u dat u op 13/3/2014 de dreigbrief vond en u voegde er hier nog aan toe dat het voor uw tweede arrestatie gebeurde (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2014 p. 23). Dat u mogelijks de precieze datum niet meer zou weten, kan nog worden aangenomen. Er mag echter wel worden verondersteld dat u, indien de door u aangehaalde feiten stroken met de realiteit, op een duidelijk en éénsluitende manier zou kunnen weergeven of u de dreigbrief op dezelfde dan wel op een andere dag ontving als de dag waarop u zou zijn gearresteerd.

Dient voorts nog te worden gewezen op uw weinig coherente verklaringen en uw eigenaardige reactie ten aanzien van de dreigbrief die u zou ontvangen hebben. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor dat er bloed op de dreigbrief te zien was en u zag net hierin de bedreiging (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Tijdens uw tweede gehoor stelde u eerst nog dat er een vingerafdruk met bloed op de brief werd gezet. Direct nadien zwakte u uw verklaringen al af en stelde u niet te weten of het bloed was dan wel een gewone vlek in rode kleur. U er op gewezen dat u nochtans bij uw vorige interview net stelde dat de bedreiging eruit bestond dat er bloed op de brief zat, stelde u simpelweg dat er een rode vingerafdruk op de brief stond.

U er vervolgens op gewezen dat er noch bloed noch een vingerafdruk te zien was op de brief die u voorlegde, verklaarde u dat u gewoon bedoelde dat er een rode kleur op de brief te zien is. U voor het overige nog gevraagd naar de inhoud van de brief, stelde u dat u als soenniet wordt aangesproken, dat uw naam vermeld staat en dat u de plaats moest verlaten. U merkte hierbij op niet meer zo goed te weten wat er nog in de brief stond, maar u wees de 'protection officer' erop dat deze in het bezit was van de dreigbrief (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 24). Dit is niet aannemelijk. Gezien u de dreigbrief aanhaalt als één van de kernelementen van uw relaas is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u duidelijk zou kunnen vertellen over de inhoud van de brief en zou kunnen aangeven of er dan wel of niet een bloederige vingerafdruk op de brief te zien is. Dat u een dreigbrief voorlegt wijzigt ook niets aan voorgaande temeer daar ook hier kan worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten (zie supra) en het feit dat documenten slechts bewijskrachtig zijn wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen.

De geloofwaardigheid van de bedreiging die u zou ontvangen hebben wordt nog bijkomend ondermijnd door volgende vaststellingen. Nadat u de dreigbrief ontving kende u noch uw broer Abbas - u zei dat de brief op uw naam stond maar betrekking had op iedereen in de plaats waar de brief werd achtergelaten, i.c. u en uw broer Abbas die met u in uw winkel werkte - verder enig probleem. U bleef nochtans tot eind juli 2014 - ruim drie maanden nadat u de dreigbrief waarin u werd aangemaand te vertrekken - in Bagdad wonen en werken. Na de dood van uw broer Hashem besepte u dat u de dreigbrief ernstig moest nemen en besloot u Bagdad te verlaten. Dat u ondanks dat u eindelijk de ernst van de situatie inzag, bovendien nog tien dagen in uw winkel, nochtans de plaats waar u zou zijn bedreigd, bleef voortwerken alvorens deze te sluiten en te vertrekken, is ook niet aannemelijk. Dat u daadwerkelijk omwille van een bedreiging tegen uw persoon Bagdad diende te verlaten wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat u, na uw vlucht naar Khanaqin, nog 5 à 6 keer naar Bagdad blijkt te zijn teruggekeerd. U verbleef dan een één of meerdere dagen bij uw broer in 'wijk 600', de wijk waar uzelf ook voordien woonde (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 2 en 16). Dat u meermaals besliste terug te keren naar de plaats die u voorheen uit een vrees voor uw leven zou zijn moeten ontvluchten, is op zich al zeer opmerkelijk. Dat u daarenboven niet eens duidelijk kan aangeven waarom u in feite terugkeerde en niet eens grondige redenen hiertoe blijkt te hebben, maakt uw verklaringen omtrent uw beweerde vrees voor vervolging eens zo ongeloofwaardig. Zo stelde u vooreerst dat u moest terugkeren in kader van een procedure die u had lopen. U had het hierbij over een voedselrantsoenkaart die u had aangevraagd en merkte op dat u die kaart sowieso nodig had voor het geval u in de toekomst nog procedures zou willen opstarten. Voorts haalde u ook nog aan dat u een procedure van uw werk moest afronden - u beweerde nochtans kort voor uw vertrek uw werk te hebben stopgezet - en had u het over documenten van uw vrouw. Ook verwees u nog naar de schoolbus van uw kinderen die u moest betalen en u zou bepaalde mensen nog geld hebben moeten terugbetalen in verband met een auto (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 15 en 16). Waarom u nog de moeite zou nemen om deze zaken in orde te maken, kan geenszins worden begrepen. Dit zijn geenszins gedragingen die men zou verwachten van iemand die omwille van een vrees voor zijn leven de stad moest verlaten en tevens het plan opvatte ook zijn land te verlaten. Dat u niet wist of het u zou lukken om te vertrekken uit Irak (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 16), kan hier hoegenaamd geen ander licht op werpen temeer u door uw handelingen te kennen geeft u opnieuw in Bagdad te zullen vestigen en er uw leven verder te leiden indien het niet zou lukken het land te verlaten. Ook uw broer verklaarde immers dat u vanuit Khanaqin geregeld terugkeerde naar Bagdad omdat u er veel werk had (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 2/10/2015 p. 10). Dat u daadwerkelijk middels een dreigbrief persoonlijk zou zijn bedreigd, wordt tot slot nog verder onderuit gehaald door de vaststelling dat het grootste deel van uw dichte familieleden, i.c. moeder, broers en zus, tot op heden nog steeds in Bagdad woont, en dit op dezelfde adressen als waar zij woonden toen u er nog was (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 3). Ook al zou de bedreiging enkel op u en Abbas betrekking hebben gehad (zie supra), dan nog kan logischerwijs verondersteld worden dat ook uw overige familieleden minstens zouden proberen elders een onderkomen te vinden, temeer uw familieleden ook soennieten zijn en u net hierom zou zijn bedreigd. Bovendien verklaarde u dat u Bagdad pas verliet na de moord op uw broer Hashem. Dat uw familieleden ook toen niet de neiging hadden hun woonplaatsen te verlaten, maakt uw verklaringen over de problemen in Bagdad eens zo ongeloofwaardig. Er kan immers worden verwacht dat uw familie toen ook zou hebben ingezien dat de bedreigingen niet enkel u en Abbas betroffen.

Wat vervolgens de moord op Hashem betreft, kunnen er eveneens verschillende bedenkingen worden gemaakt. Over de omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd legden u en uw broer Mohammad opnieuw tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw broer Hashem werd gedood voor de Nabijb-moskee waar hij als vrijwilliger werkte (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 25). Uw broer Mohammad gevraagd naar de naam van de moskee waar uw broer werd gedood, stelde hij dat het daar Al Sleikh wordt genoemd (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 15/9/2015 p. 19).

Nog volgens u kende uw broer Hashem geen problemen voorafgaand aan zijn moord (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 27), dit terwijl uw broer Mohammad dan weer beweerde dat Hashem een week voor de moord een dreigbrief had ontvangen (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 15/9/2015 p. 19). Volgens uw verklaringen werd Hashem gedood door onbekenden (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 25), terwijl uw broer Mohammad dan weer beweerde dat Hashem door het Mehdi-leger werd gedood (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 15/9/2015 p. 19). Zowel u als uw broer merkten op dat de moord op Hashem verband houdt met zijn soenniet-zijn en u voegde hier nog aan toe dat zijn werk in de moskee een reden was om hem te doden (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 26 en gehoorverslag Mohammad 15/9/2015 p. 19). Dit betreffen echter loutere vermoedens van jullie kant temeer geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreiging die Hashem voordien zou ontvangen hebben. Opmerkelijk is ook het feit dat u beweerde dat de moord op Hashem de reden was waarom u besliste Bagdad te verlaten, daar waar Mohammad dan weer zeker bleek te zijn van het feit dat u reeds uit Bagdad vertrokken was voor de moord op Hashem (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 2/10/2015 p. 10). Jullie ongerijmde verklaringen omtrent de moord op Hashem ondermijnen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Noch u noch Yasser legden tot slot een overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor ter staving van de moord op Hashem. Aan de kopie van de overlijdensakte kan immers geen bewijswaarde worden toegekend gezien de ongeloofwaardige verklaringen omtrent deze gebeurtenis en gezien de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten in het algemeen. Ook al zou het vaststaan dat Hashem om het leven kwam, dat zulks geschiedde onder de door u geschetste omstandigheden is geenszins aangetoond. Het feit dat uw familie tot op heden nog steeds in Sleikh woont, de plaats waar Hashem werd vermoord, bevestigt dit eens te meer.

Voorts, omtrent uw vlucht naar Khanaqin strookten uw verklaringen evenmin met de verklaringen afgelegd door uw broer Mohammad. Zo beweerde u dat u 10 dagen na de moord op Hashem, rond 28 juli 2015, met uw echtgenote en kinderen Bagdad verliet en naar Baquba ging nadat Mohammad u had opgebeld met de melding dat hij bedreigd was. Mohammad zou u hebben gezegd dat hij, met zijn vrouw en kinderen, bij een zus van zijn vrouw verbleef en u zou de echtgenote en kinderen van Mohammad daar hebben opgehaald. Mohammad en zijn gezin verbleven daar toen reeds 2 à 3 dagen. U zou met uw gezin en met de echtgenote en kinderen van Mohammad naar Khanaqin gereisd zijn terwijl Mohammad bij een vriend in Baquba bleef. Na 8 à 10 dagen zou ook Mohammad in Khanaqin zijn aangekomen (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 6 en 7). Mohammad zelf verklaarde dan weer dat hij, met zijn gezin, in de nacht van 22 op 23 juni zijn woning verliet en naar een neef van zijn vrouw ging. Na slechts een aantal uur daar te hebben verbleven zou hij zelf met zijn gezin naar Khanaqin zijn doorgereden. U zou dan 4 dagen na Mohammad in Khanaqin-kamp zijn aangekomen (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 7). Waar u dan weer beweerde dat u Mohammad niet zag in het vluchtelingenkamp (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 7), stelde Mohammad dat jullie elkaar daar wel een paar keer ontmoetten (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 2/10/2015 p. 7). Mohammad beweerde nog dat u 5 à 10 dagen bij hem in het kamp verbleef en vervolgens vertrok. Over uw verblijf in Khanaqin wisselden uw verklaringen dan weer meermaals. Zo stelde u op de DVZ dat u 10 dagen in Khanaqin verbleef (zie interview DVZ p. 4). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS ontkende u dan weer in Khanaqin geweest te zijn (zie gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 3) om later, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, achtereenvolgens te beweren dat u een maand, 10 dagen en uiteindelijk 15 dagen in Khanaqin verbleef (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 5 en 18). U erop gewezen dat u, volgens uw verklaringen, op 28 juli 2015 uit Bagdad vertrok en pas op 18 oktober 2015 Irak verliet wat dus wil zeggen dat u ofwel langere periode in Khanaqin dan wel nog elders verbleef, stelde u dat het niet zo'n groot verschil is, dat het maar om een maand of 50 dagen gaat (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 28). Dit is hoegenaamd niet aannemelijk. Uw steeds wisselende verklaringen over (de duur van) uw verblijf in Khanaqin vóór uw vlucht uit Irak, ondermijnen eens te meer de waarachtigheid van uw persoonlijke asielaansluiting.

Waar u nog opmerkte dat ook uw broer Mohammad Irak diende te verlaten omwille van de problemen die hij kende, kan worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn persoonlijke asielmotieven. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk weergegeven in de beslissing die in zijn hoofde werd genomen.

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven en vluchtrelaas kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) Vreemdelingenwet, worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan 'Islamitische Staat'. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de

bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) hun repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, paspoort, huwelijksakte alsook de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en kinderen, hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en deze van uw gezin en uw herkomst uit Bagdad. De foto's waarop u te zien bent tijdens uw werk, bevestigen uw werkzaamheden maar hebben geen uitstaans met uw asielrelaas. Deze gegevens op zich staan in voorgaande niet ter discussie. De dreigbrief en de stukken ter staving van uw arrestaties en vrijlatingen werden hierboven reeds besproken. De DHL-verzendingsbewijzen tonen tot slot louter aan dat u post ontving vanuit Bagdad, niets meer en niets minder.

Ten aanzien van uw broer (A.B.M.Q.A.) werd door de Commissaris-generaal besloten tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers, elke asielaanvraag wordt individueel en op zijn eigen merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), artikelen 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

2.1.2. In hoofdorde vraagt verzoeker om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen op basis van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen over de moord op zijn broer Hashem niet strijdig zijn met deze van zijn broer. De Nabjib-moskee ligt in het district Sleikh.

Dat verzoeker nog lang in Irak bleef is te verklaren doordat een reis tijdens verschillende maanden moet worden voorbereid.

Verzoeker wijst erop dat hij soenniet is. Hij citeert uit een UNHCR-rapport van 2012 waarin gesteld wordt dat religieuze groepen waar deze in de minderheid zijn gevaar lopen. Voor Bagdad geldt dit meer dan ooit. Soennieten die zich in overwegend sjiietische wijken vestigen worden gevisieerd door de sjiietische militieën. Verzoeker verwijst in deze naar enkele persartikels. Tevens wijst hij op het risico voor soennieten afkomstig van Diyala, de regio van verzoeker zelf.

Verzoeker geeft nog een algemene uiteenzetting omtrent de toepassing van het voordeel van de twijfel en de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

2.1.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met het verwijzen naar en het citeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 EVRM. Hij verwijst vervolgens naar de rechtspraak van het EHRM. Tevens verwijst hij naar het arrest van het HvJ in de zaak “*Aboucabar Diakité tegen het CGVS*” van 30 januari 2014. Hij stelt vast dat het CGVS niet betwist dat er een intern gewapend conflict bestaat in Bagdad. Wat het begrip willekeurig geweld betreft verwijst hij andermaal naar laatstgenoemd arrest en naar het arrest van het HvJ in de zaak “*Noor Elgafai tegen Staatssecretaris van Justitie*” van 17 februari 2009. Aangezien het HvJ geen verdere aanwijzingen heeft gegeven aan de nationale autoriteiten om hen te begeleiden het vereiste niveau van geweld concreet te evalueren, meent verzoeker dat de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot wijdverbreid geweld leerzaam is op dit punt, en in het bijzonder haar arrest van 28 juni 2011 “*Sufi en Elmi tegen VK*”. Hoewel het begrip ‘willekeurig geweld’ vervat in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet niet overeenkomt met het begrip ‘algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het EVRM’, is verzoeker van mening dat de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant zijn. Volgens verzoeker is er in Bagdad sprake van een algemene willekeurige geweldssituatie die van zulke aard is dat zij een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan in hoofde van alle burgers.

Verzoeker herneemt de criteria zoals gehanteerd door verweerder en door het EHRM en past deze toe op de situatie in Bagdad. Hij betoogt in deze:

“A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS “(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

*In de bestreden beslissing (laatste pagina), verklaart de CGVS zelf dat “de veiligheidssituatie in Bagdad is nog altijd **problematisch en ernstig**”.*

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

De website “Iraq Body Count” (waarnaar hieronder wordt verwezen) geeft voor elke dag het aantal doden in de belangrijkste steden van Irak en de middelen die gebruikt werden om hen te doden: “Rockets, gunfires, car bomb, IEDs, etc”.

In Bagdad, vinden er regelmatig terreuraanslagen plaats door zelfmoordterroristen:

1. 13/11/2015: Zelfmoordaanslag in een begrafenisplechtigheid: privé-eigendom, gericht op burgers.

2. 08/11/2015: Zelfmoordaanslag in een drukke markt in Kiara (Bagdad). Het doen ontploffen van een bom in een zeer drukke markt toont duidelijk aan dat burgers een directe doelwit vormen voor de terroristen. Deze aanval is werd ook vermeld in het laatste rapport van het ISW (Institute for the Study of War): Deze kaart vermeldt dat ISIS een aanslag heeft gepleegd in de wijk van Sadr City.

3. 26/10/2015: 14 mensen komen om in een zelfmoordaanslag.

4. 30/10/2015: 24 mensen komen om in Camp Hurriya ten gevolge van een raketaanval.

5. 05/10/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.

6. 03/10/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag tegen een sjiitische schrijn: Akte tegen een religieuze plaats die duidelijk is gericht tegen burgers.

7. 21/09/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.

8. 17/09/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag.

*Acht zelfmoordaanslagen tegen burgers van Bagdad vonden plaats in slechts twee maanden, deze incidenten kunnen worden beschreven, zoals het CGVS het doet, als **intens**.*

*De COI Focus Irak van 06/10/2015 geeft het aantal “**ernstige**” aanvallen aan per jaar die gepleegd werden in Bagdad.*

Aldus, voor 2013, werden 48 aanvallen werden, voor het jaar 2014, 59 aanvallen en voor het jaar 2015, 31 aanvallen¹⁴. Het aantal aanvallen neemt dus af.

Echter, zoals vermeld in het verslag IOC, is de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt tot de aanvallen die tot en met 3 september 2015 plaatsvonden. Er dient dus erop gewezen te worden dat de cijfers zijn niet te vergelijken, omdat voor de eerste twee jaren (2013 en 2014) het aantal geregistreerde aanslagen betrekking hebben op de aanvallen gepleegd over een periode van 12

maanden, terwijl de registratie van het aanvallen voor het jaar 2015 beperkt is tot de eerste negen maanden van dezelfde jaar.

Daarnaast weergeeft de site "Iraq Body Count" elke dag de aanslagen die gepleegd werden in de belangrijkste steden van Bagdad, over een periode van 18 weken (van 07/07/2015 tot 13/11/2015 in andere woorden 129 dagen).

Voor elk van deze dagen, zonder uitzondering, kan men zien dat een aanval in Bagdad plaatsvond met altijd minstens 3 doden. Er vonden zich dus in Bagdad 129 aanslagen plaats in 129 dagen (zonder dat men hier stilstaan op het feit of deze aanvallen als ernstig of niet kunnen worden beschouwd). Wij vertrekken bovendien vanuit het principe dat wanneer er minstens 3 burgers omkomen, de aanval kan worden beschouwd als "**ernstig**", aangezien de aanval het leven nam van een burger en dit elke dag gedurende 129 opeenvolgende dagen.

Gezien deze cijfers kunnen we niet concluderen dat er sprake is van een afname van het geweld in Bagdad.

Als we verwijzen naar de recente aanslagen van 13/11/2015 in Parijs en de omvang dat een dergelijke drama heeft genomen in de hele westerse wereld, moet niet de dagelijkse aanslagen in Bagdad minimaliseren.

Het is daarom noodzakelijk om dezelfde gegevens te vergelijken, anders is alle evenredigheidsverhouding zinloos: van 01/01/2013 tot en met 03/09/2013 hebben er 28 aanslagen plaatsgevonden in Bagdad; van 01/01/2014 tot en met 03/09/2014 waren er 33 aanslagen en van 01/01/2015 tot en met 03/09/2015 waren er 31 aanslagen.

Het aantal "ernstige aanvallen" in Bagdad (in de stad en de provincie) is toegenomen in vergelijking met 2013 en is min of meer gelijk aan die van 2014. De bestreden beslissing spreekt vaak van "minder ernstige" aanvallen: nochtans worden alle aanslagen die geregistreerd werden door de COI van 06/10/2015 gekwalificeerd als "zware".

Verweerder begaat dus een kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de redenen voor zijn besluit en motiveert op onvoldoende wijze waarom zij van mening dat er sprake zou zijn van een daling dat een herziening van de positie van het CGVS zou rechtvaardigen.

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

In de bestreden beslissing, stelt het CGVS dat de aanvallen vaker voorkomen in 2015, maar dat het aantal slachtoffers "ver onder" het aantal ligt van namelijk 2013.

Deze verklaring laat toe aan het CGVS om aan te nemen dat voor de Iraakse ontheemden die hun land hebben gevluht, een terugkeer naar Bagdad geen risico inhoudt van onmenselijke en vernederende behandeling.

Hoewel verzoeker deze bewering niet kan aantonen, verwijst hij naar de bronnen die hij gebruikt heeft in het begin van zijn uiteenzetting. De aanvallen kwamen vaker voor en het risico opdat de burgerbevolking geraakt wordt stijgt op overeenkomstige wijze.

Het CGVS heeft niet aangegeven in de bestreden beslissing, wat hij bedoelt met "ernstig". Op basis van de weergegeven gegevens in het huidig verzoek, kan de omvang van de ernstigheid worden waargenomen.

Een journalistieke bron zei inmiddels dat "**Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren**". Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 2006- 2007".

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

Bagdad is een stad met een hoge bevolkingsdichtheid, gaande tot 4.637 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, het dramatische gevolgen heeft voor iedereen dat zich bevindt in de directe omgeving.

Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collaterale schade aanzienlijk.

De tabel hieronder geeft weer het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraqbodycount.org/database/>).

- Het jaar 2013 telt 9851 overledenen.
- 2014 is het dodelijkst jaar met 18.236 overledenen.
- Voor 2015 tellen we 12.811 doden in november 2015.

Na de afschaffing van de subsidiaire bescherming voor mensen afkomstig vanuit Bagdad in januari 2012, herstelde het CGVS de subsidiaire bescherming voor Irakezen vanuit Bagdad in december 2013 naar aanleiding van de toename van het geweld in 2013. Het is inderdaad zo dat na een aantal jaren

(2009-2012) waar er minder slachtoffers waren (4,000-5,000 overledenen per jaar of minder), het jaar 2013 kende een duidelijke toename van het geweld dat voortgezet werd in 2014.

In de mate waarin 2015 (dat nog niet voltooid is) al meer dodelijke slachtoffers kent dan het gehele jaar van 2013 en overtreft de laatste 6 maanden van 2013, in termen van het aantal slachtoffers dat omgekomen zijn (6639 overledenen over de laatste 6 maanden van 2013, met andere woorden een gemiddelde 1106 slachtoffers per maand – 12.811 zijn omgekomen tot op 15/11/2013 met andere woorden een gemiddelde 1220 slachtoffers per maand) vraagt men zich af hoe het CGVS haar beslissing om de toekenning van subsidiaire bescherming te weigeren kan rechtvaardigen.

Bovendien verklaarde De Heer Alhakim voor Irak, tijdens de vergadering van de VN-Veiligheidsraad van 11/11/2015 in New York, dat: "het belangrijkste probleem waarmee Irak vandaag wordt geconfronteerd is een complex amalgaam van problemen van militaire-, humanitaire-, economische- en veiligheidsorde. Meer dan 3 miljoen Irakezen van alle gemeenschappen blijven ontheemd, omdat hun steden en hun plaats van herkomst worden bezet door de Islamitische Staat van Irak en de Levant (ISIL)".

Vervolgens geeft verzoeker een tabel weer van de evolutie van het aantal burgerdoden in Irak sedert 2003. Verzoeker vervolgt:

"D. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

1.

In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat: "Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist".

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad vertegenwoordigt **honderden doden en gewonden per maand**.

Aldus, het geweld in Bagdad heeft gevolgen voor alle burgers. Het is een willekeurig geweld. Alle burgers zijn het slachtoffer van dit willekeurig geweld. Als men de recente internationale pers leest, kan men de omvang van het geweld van de aanvallen realiseren.

□ In de maand november 2015

De website Iraq Body Count (IBC) somt elke dag alle slachtoffers in elke grote stad in Irak en dus ook in Bagdad "Iraq Body Count (IBC) records the violent deaths that have resulted from the 2003 military intervention in Iraq. Its detailed public database includes civilian deaths caused by US-led coalition and Iraqi government forces and paramilitary or criminal attacks by others".

Het is belangrijk om deze te hernemen opdat men de beweringen van het CGVS zou kunnen ontkennen:

□ 16/11/2015 : 13 ; 15/11/2015 : 7 ; 14/11/2015 : 6 ; **13/11/2015 : 32** ; 12/11/2015 : 7 ; 11/11/2015 : 7 ; 10/11/2015 : 16 ; 01/11/2015 – 09/11/2015 : 75 ; **163 slachtoffers in 15 dagen in Bagdad**.

Op 13 november 2015 vond er een ernstig incident plaats in het zuidwesten van Bagdad: "Een zelfmoordterrorist zou zijn explosief in het zuidwesten van Bagdad hebben geactiveerd tijdens een begrafenisceremonie. Volgens de eerste schattingen, zijn er ten minste 18 mensen omgekomen en 41 raakten gewond. De terroristische groep Daesh heet een verklaring uitgezonden op het internet waarin hij beweerde dat deze aanval de Hashid-groep viseerde. Volgens de autoriteiten vond de zelfmoordaanslag plaats in de moskee Al-Ashara al-Mubashareen tijdens de begrafenis van een sjiitische lid parlementaire vrijwilligers de "Eenheden van de populaire mobilisatie."

Op 8 november 2015: "Ten minste vier personen werden gedood op zondag en 16 anderen werden gewond bij een zelfmoordaanslag in de Iraakse hoofdstad Bagdad. De aanval vond plaats rond het middaguur toen een zelfmoordterrorist zijn explosieve vest deed ontploffen in de buurt van een veiligheidspatrouille in een overvolle markt van Qiyara, wijk die deel uitmaakt van de sjiitische bastion van de wijk Sadr in het oosten van Bagdad.

□ In de maand oktober 2015:

De website vermeldt dat 1.150 burgers werden gedood in Irak in oktober 2015. In Bagdad, werden er 314 personen gedood tussen 01/10/2015 en 31/10/2015.

Laten wij als bijvoorbeeld nemen de aanval van 03/10/2015 tegen een sjiitische schrijn in Bagdad dat de dood heeft veroorzaakt van 29 mensen (zie Iraq Body Count). Het was een dubbele zelfmoordaanslag door kamikazen van de Islamitische Staat: een autobom dat bestuurd werd door een zelfmoordterrorist en de ontploffing van een explosieve jas door een zelfmoordterrorist. De aanval vond plaats rond 17:30 lokale tijd op het plein Adan, een van de belangrijkste toegangspunten tot het sjiitische schrijn van Kazimiya, die veel bezoekers lokt op zaterdag.

Deze aanval komt vlak na de verzending door de staatssecretaris voor Asiel op 03/09/2015, van een brief aan alle Iraakse asielzoekers in de Fedasil centra in België om aan te kondigen dat alle asielaanvragen van mensen uit Bagdad en de omliggende districten werden bevroren.

□ In de maand september 2015:

De website vermeldt dat 1.181 burgers werden gedood in Irak tijdens de maand september 2015. In de stad Bagdad, zijn er 282 personen omgekomen tussen 01/09/2015 en 30/09/2015.

□ In de maand augustus 2015:

De website vermeldt dat 1.535 burgers werden gedood in Irak in augustus 2015. In de stad van Bagdad, zijn er 287 personen omgekomen tussen 01/08/2015 en 30/08/2015.

□ In de maand juli 2015:

De website vermeldt dat ten minste 252 burgers werden gedood in Irak in juli 2015. Voor de stad van Bagdad, werden er ongeveer 252 burgers gedood tussen 07/07/2015 en 30/07/2015.

Uit een zeer leerzame tabel dat een overzicht geeft van het aantal doden in Bagdad tussen 2013 en 2015 blijkt dat de dodelijke aanvallen constant zijn (met uitzondering van een piek van geweld in 2014 zoals te zien is in onderstaande grafiek).

Door te stellen dat "in vergelijking met het hoogpunt van de «Breakingthewalls »-campagne van Al Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager", motiveert het CGVS op onvoldoende wijze zijn beslissing."

Verzoeker geeft vervolgens een tabel weer van het aantal burgerdoden per maand in Irak van 2013 tot 2015. Hij voert aan:

"2.

Er dient erop gewezen te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak met de staatssecretaris Theo Francken met betrekking tot de veiligheid in Bagdad.

"De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er al op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uit te spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."

Men dient ook op te merken dat Canada "iedere reis" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. Het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten raden alleen de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden onder gewapende begeleiding te gebeuren. Ten slotte België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, raadt "formeel" af iedere reis naar Irak onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen" (<http://www.lalibre.be/actu/belgique/bagdad-n-est-pas-aussi-sure-que-le-dit-theo-francken-5617ec0735700fb92f913b83>).

3.

Hierbij dient men ook de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck te vermelden, voormalig coördinator van de humanitaire programma van de VN in Irak, die omschreef als "absurd" de verklaring van Washington, door de plaatsvervangend woordvoerder van US State Department Mark Toner, op de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen. Toen hij desbetreffende ondervraagd werd, voegde hij hieraan toe: "Ik weet niet waar ze het over hebben, omdat **alle indicatoren aangeven**, zonder de kranten te moeten lezen, maat gewoon door te kijken naar de foto's, **dat de vernietiging van de staat gaande is.**

Ik zie persoonlijk geen vooruitgang. Wij hebben vandaag een probleem in het noorden van het land waar de relaties tussen de Koerden en Arabieren in Irak niet goed zijn. Er is natuurlijk ook het probleem van Daesh. Zoals we zien, Ramadi, centraal Irak en Mosul zijn nog steeds in hun bezit. Er is ook de probleem van de verdeeldheid binnen de regering in Bagdad. Dus vraag ik me af over welke vooruitgang ze het hebben?

Het is gewoon een droom. We hopen met heel ons hart om tot die conclusie te komen, **maar het is vrij ver van de realiteit op het terrein.** (...) Tenzij ze schizofreen zijn, zou ik zeggen dat ze niet echt geloven dat Irak nu beter is in vergelijking met een paar jaar geleden. De verslechtering van de situatie is duidelijk. En als je een bewijs wilt, neem een kijkje naar al die mensen die Irak te verlaten, in het Midden-Oosten, de Middellandse Zee oversteken om naar Griekenland te komen en eindigen in de buurt van de Hongaarse hekwerk. En dan heb je een heel andere conclusie."

Verzoeker gaat verder in op het gebrek aan significante veranderingen in Bagdad sedert juni 2015. Hij doet in dit kader gelden:

"Het CGVS publiceert regelmatig "beleidsnota's voor de behandeling (van aanvragen) " die tot doel hebbe om "de grote lijnen van het beleid te presenteren zoals bepaald door het Commissariaat-generaal voor de behandeling van asielverzoeken ingediend door de burgers van landen in kwestie."

Deze maand werden er drie "beleidsnota's voor de behandeling (van aanvragen) " gepubliceerd met betrekking tot de Iraakse burgers. Een nota op 2.06.2015 (stuk 4), een nota op 3.09.2015 (stuk 5) en een nota op 26.10.2015 (stuk 6).

Op 02/06/2015 "De Commissaris-generaal is van mening dat de volgende provincies ervaren een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, de centrale provincies Bagdad [...] De Iraakse asielzoekers kunnen in sommige omstandigheden de bedreiging van hun leven of persoon ontwijken, vanwege de onveiligheid in de bovengenoemde provincies, door zich te vestigen buiten deze provincies. Deze interne vluchtmogelijkheid is alleen van toepassing als er werkelijk kan worden aangetoond dat de asielzoeker over een echte interne vluchtmogelijkheid beschikt" (stuk 4).

Op 03/09/2015, verklaart de Commissaris-generaal dat "voor mensen uit Bagdad en de omliggende districten, we aan het onderzoeken zijn of het nog steeds gerechtvaardigd is om per definitie de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In afwachting van de resultaten van deze analyse, heeft de Commissaris-generaal besloten om de beslissingen met betrekking tot de mensen uit deze regio te bevriezen"(stuk 5).

Op 26/10/2015, verklaarde de Commissaris-generaal dat "uit de beschikbare informatie blijkt dat het niveau van het geweld, de impact van het terrorisme en de impact van de IS offensief variëren sterk van de ene regio naar de andere. Deze regionale verschillen karakteriseren het conflict in Irak. Dit is de reden waarom het CGVS rekening houdt met niet alleen de huidige situatie in Irak om de nood aan bescherming te beoordelen, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de asielzoeker" (stuk 6).

In juni 2015 was verweerder van mening dat de willekeurig geweld in Bagdad zodanig was dat er een reëel risico bestond voor alle burgers op ernstige bedreigingen van het leven of de persoon. Na het bevriezen van de beslissingen met betrekking tot de burgers afkomstig van Bagdad voor een paar weken vanaf begin september 2015, de Algemene Commissie is nu van mening dat de situatie in Bagdad niet meer overeenkomt met een situatie die aanleiding kan geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming.

Verweerder toont echter absoluut niet aan hoe de situatie in Bagdad veranderd zou hebben tussen de maand juni 2015 (datum van publicatie van de nota stellende dat er sprake was van een uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming zou rechtvaardigen) en oktober 2015.

Alhoewel , en zoals aangetoond hierboven, de situatie is niet echt veranderd in Bagdad tussen juni 2015 en oktober 2015, waarin de subsidiaire bescherming niet meer aan de inwoners van Bagdad werd verleend.

Op 12 mei 2015 stelde de RvV dat er: "ten eerste niet betwist wordt, noch door de verzoeker, noch door verweerder, dat de situatie in Irak, en meer bepaald in Bagdad, sterk verslechterd in de afgelopen jaren en dat deze verslechtering leidt tot de toekenning van subsidiaire bescherming voor onderdanen van deze regio in Irak".

De Raad voegt toe: "Aangezien het duidelijk is uit de objectieve informatie die door de verdediging voorgebracht werden, maar ook door de aanvrager, dat de centrale regio van het land is het meest getroffen door geweld, een terugkeer van de aanvrager in dit deel van Irak, niet kan worden beschouwd. De situatie in Irak, met name in Bagdad, dat de gewone verblijfsgebied van de aanvrager, momenteel overeenkomt met een context willekeurig geweld als onderdeel van een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet, gezien de rapporten die naar voren werden gebracht door beide partijen, lijkt het in feite, dat het geweld willekeurig is en een reëel risico vormt voor burgers, voor hun leven of hun persoon, terwijl in casu niet aangetoond zou worden dat ze vervolgingen zouden vrezen op grond van hun ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, sectie A, § 2, van het Verdrag van Genève. Ten gevolge hiervan, acht de Raad noodzakelijk om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen aan de verzoeker".

Verweerder gaat niet in op de details van de omkering van haar positie, terwijl een paar maanden geleden, beweerde ze dat de centrale regio van het land was het meest werd getroffen door geweld."

2.1.4. In uiterst ondergeschikte orde beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hij verwijt verweerder dat onvoldoende rekening werd gehouden met de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014.

Verder stelt hij dat de vreemdelingenwet en de kwalificatierichtlijn geen spoor bevatten van de vergelijking tussen de verschillende delen van een bepaald land om het bestaan van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) te bepalen. Het doet er niet toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn. Door het introduceren van een vergelijking, schendt verweerder voormeld wetsartikel.

Voorts stelt verzoeker dat artikel 48/4, § 2, c) niet spreekt van een zekere mate of bepaalde intensiteit van het geweld. Integendeel impliceert de aanwezigheid van willekeurig geweld een bedreiging tegen het leven van burgers. Door te beweren dat een zekere mate van geweld vereist is, is voormeld wetsartikel geschonden.

Verzoeker baseert zich verder op de schending van artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Volgens hem stelt verweerder ten onrechte dat UNHCR geen subsidiaire bescherming aanraadt ten aanzien van mensen uit Irak.

Verder verwijt verzoeker het CGVS dat niet gemotiveerd wordt waarom enkele maanden terug personen uit Bagdad wel nog subsidiaire bescherming kregen doch heden niet meer. Verweerder legt volgens hem niet uit in welke mate de situatie in Bagdad is gewijzigd.

Verzoeker beroept zich eveneens op de schending van artikel 26 PR CGVS. Verweerder verwijst naar een aantal vaststellingen zonder de beweringen te staven. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de RvV. De bestreden beslissing wordt niet gestaafd nu deze verwijst naar informatie die op zijn beurt niet wordt gestaafd. De "COI Focus van 6 oktober 2015" bevat enkele URL's die niet worden genoemd. Alle informatie afkomstig van het internet heeft daardoor geen referentie. Bovendien wordt de auteur van enkele referenties niet gespecificeerd. Verzoeker verwijst andermaal naar rechtspraak van de RvV.

2.1.5. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): enkele beleidsnota's inzake Irak (bijlagen 4-6) en een UNHCR rapport uit 2012 (bijlage 7).

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij het "algemeen beginsel van voorzichtigheid" geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

2.2.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 26 PR CGVS. Hij kan in zijn betoog dienaangaande echter niet worden gevolgd.

Verzoekers betoog mist vooreerst kennelijk feitelijke grondslag waar hij beweert dat de door verweerder gehanteerde "COI Focus" slechts de URL's van de hierin weergegeven internetbronnen zou bevatten. Waar het inderdaad zo is dat doorheen deze informatie slechts de URL's zijn opgenomen in de voetnoten onderaan iedere pagina, dient immers te worden vastgesteld dat de volledige internetpagina's weldegelijk zijn vermeld in de eindbibliografie van deze informatie (administratief dossier, map 'landeninformatie'). In de disclaimer op de eerste pagina van deze informatie wordt overigens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de gebruikte bronnen steeds kort vermeld staan in een voetnoot en uitgebreid beschreven worden in een bibliografie achteraan deze informatie.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier.

Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde “COI Focus” – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de “COI Focus” gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: “233. *That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.*” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”) In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het

onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.8. Dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het onderhavige verzoekschrift niet de minste poging onderneemt teneinde de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen waar gesteld wordt:

“Zo verklaarde u vooreerst twee keer te zijn gearresteerd in Bagdad. Volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd u de eerste keer op 18 maart 2010 gearresteerd en gedurende 56 dagen vastgehouden (zie vragenlijst CGVS vraag 1). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u de eerste keer gedurende 36 dagen werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 15 en 16). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS stelde u opnieuw dat u de eerste keer gedurende 56 dagen werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 19 en 20). Na confrontatie met uw wisselende verklaringen bevestigde u enkel dat u de eerste keer 56 dagen werd vastgehouden en u merkte op dat u bij uw eerste gehoor op het CGVS moe was (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 29). Dit is geen afdoende uitleg, temeer daar het hier niet om de enige ongerijmdheid gaat in uw verklaringen aangaande uw arrestaties. Immers, waar u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS aanhaalde dat u bij uw eerste arrestatie samen met uw broer Abbas werd opgepakt (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 19 en 20), vermeldde u noch op de DVZ noch bij uw eerste gehoor op het CGVS de arrestatie van uw broer Abbas. U hiermee geconfronteerd gaf u hiervoor geen enkele verduidelijking (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 29). U stelde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS bovendien zelfs uitdrukkelijk dat u de enige was van uw familie die bij uw eerste arrestatie werd opgepakt (zie gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 16). Volgens uw verklaringen op de DVZ werd u bovendien gedurende 56 dagen vastgehouden in de gevangenis van de veiligheidsdiensten van de politie te Bagdad (zie vragenlijst CGVS vraag 1), dit terwijl u voor het CGVS dan weer beweerde dat u eerst gedurende 12 dagen werd vastgehouden in de 5de afdeling en vervolgens, voor de resterende duur van uw detentie, vastzat in het politiekantoor van Sleikh (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 20).

Wat uw tweede arrestatie betreft verklaarde u op de DVZ weerom dat u werd vastgehouden in de gevangenis van de veiligheidsdienst van de politie te Bagdad, ditmaal gedurende 32 dagen (zie vragenlijst CGVS vraag 1). Overeenkomstig uw verklaringen op het CGVS werd u ook bij uw tweede detentie op twee verschillende locaties vastgehouden, i.c. in een school 'Istikhbarat al Shurta' - veiligheidsdienst van de politie genaamd - alsook op het politiekantoor van Sleikh (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 22). Waar u voorts op het CGVS nog verklaarde dat u die tweede keer samen met uw broer Bassem en de zoon van Mohammad, i.c. Qassem, werd gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 15 en gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 21), maakte u op de DVZ weerom geen melding van familieleden die samen met u gearresteerd zouden zijn. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat uw broer Mohammad zelf ook geen enkele melding maakte van de arrestatie van zijn zoon bij de DVZ en evenmin tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS. Hij ontkende voor het CGVS zelfs voor 21 juni 2014 ooit persoonlijke problemen te hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 38). Tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS - dat een tweetal weken na het eerste CGVS gehoor plaatsvond - haalde hij deze arrestatie plots wel "spontaan" aan (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 2/10/2015 p. 7 en 8). Dit doet het vermoeden ontstaan dat u en uw broer na jullie eerste gehoor overleg pleegden om jullie verklaringen vervolgens op elkaar af te stemmen. Dit wordt trouwens bevestigd door volgende bevinding. Waar u immers aanvankelijk nog beweerde dat Qassem ten tijde van de arrestatie samen met zijn vader, i.c. uw broer Mohammad, in Bagdad op bezoek was (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 15), beweerde u tijdens uw tweede gehoor dat enkel Qassem bij u te gast was (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 23). Ook uw broer Mohammad beweerde dat hij niet aanwezig was in Bagdad ten tijde van de arrestatie van zijn zoon (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 2/10/2015 p. 9). Voorgaande doet reeds de nodige vragen rijzen bij uw beweerde detenties. De door u voorgelegde documenten ter staving van uw arrestaties kunnen voorgaande geenszins weerleggen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas wat in casu geenszins het geval is. Bovendien toont de beschikbare informatie aan dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor Iraakse stukken sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Ook al zouden uw arrestaties geloofwaardig zijn, quod non, uit uw verklaringen blijkt niet dat u omwille van deze feiten thans nog een gegronde vrees voor vervolging zou moeten vrezen. U stelde immers zelf dat u beide keren werd vrijgelaten en er telkens werd toegegeven dat u ten onrechte werd vastgehouden en dat u verward werd met iemand anders (zie gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 15 en gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 20 ev.).

U stelde voorts dat u in uw winkel een dreigbrief vond waarin werd verwezen naar uw soenniet-zijn en dat u werd aangemaand te vertrekken. Ook aan deze gebeurtenis kan ten zeerste getwijfeld worden. Zo is het vooreerst merkwaardig dat u niet éénduidig kan aangeven wie de brief in uw winkel vond. Overeenkomstig uw verklaringen op de DVZ alsook tijdens uw eerste gehoor op het CGVS vond u de dreigbrief in uw winkel (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 17). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat uw broer Abbas de brief vond in uw winkel en u hiervan nadien op de hoogte bracht (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 25). Ook kan u niet precies weergeven wanneer de brief gevonden werd. Volgens uw verklaringen op de DVZ ontving u de brief op 18/3/2014. U haalde ook die datum aan tijdens uw eerste gehoor op het CGVS (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 18). Hieruit volgt dat u dus de dreigbrief zou ontvangen hebben op dezelfde dag als dat u voor de 2de keer werd gearresteerd. Echter, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS beweerde u dat u op 13/3/2014 de dreigbrief vond en u voegde er hier nog aan toe dat het voor uw tweede arrestatie gebeurde (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2014 p. 23). Dat u mogelijks de precieze datum niet meer zou weten, kan nog worden aangenomen. Er mag echter wel worden verondersteld dat u, indien de door u aangehaalde feiten stroken met de realiteit, op een duidelijk en éénsluitende manier zou kunnen weergeven of u de dreigbrief op dezelfde dan wel op een andere dag ontving als de dag waarop u zou zijn gearresteerd.

Dient voorts nog te worden gewezen op uw weinig coherente verklaringen en uw eigenaardige reactie ten aanzien van de dreigbrief die u zou ontvangen hebben. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor dat er bloed op de dreigbrief te zien was en u zag net hierin de bedreiging (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Tijdens uw tweede gehoor stelde u eerst nog dat er een vingerafdruk met bloed op de brief werd gezet. Direct nadien zwakte u uw verklaringen al af en stelde u niet te weten of het bloed was dan wel een gewone vlek in rode kleur. U er op gewezen dat u nochtans bij uw vorige interview net stelde dat de bedreiging eruit bestond dat er bloed op de brief zat, stelde u simpelweg dat er een rode vingerafdruk op de brief stond. U er vervolgens op gewezen dat er noch bloed noch een vingerafdruk te zien was op de brief die u voorlegde, verklaarde u dat u gewoon bedoelde dat er een rode kleur op de brief te zien is. U voor het overige nog gevraagd naar de inhoud van de brief, stelde u dat u als soenniet wordt aangesproken, dat uw naam vermeld staat en dat u de plaats moest verlaten. U merkte hierbij op niet meer zo goed te weten wat er nog in de brief stond, maar u wees de 'protection officer' erop dat deze

in het bezit was van de dreigbrief (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 24). Dit is niet aannemelijk. Gezien u de dreigbrief aanhaalt als één van de kernelementen van uw relaas is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u duidelijk zou kunnen vertellen over de inhoud van de brief en zou kunnen aangeven of er dan wel of niet een bloederige vingerafdruk op de brief te zien is. Dat u een dreigbrief voorlegt wijzigt ook niets aan voorgaande temeer daar ook hier kan worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten (zie supra) en het feit dat documenten slechts bewijskrachtig zijn wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen.

De geloofwaardigheid van de bedreiging die u zou ontvangen hebben wordt nog bijkomend ondermijnd door volgende vaststellingen. Nadat u de dreigbrief ontving kende u noch uw broer Abbas - u zei dat de brief op uw naam stond maar betrekking had op iedereen in de plaats waar de brief werd achtergelaten, i.c. u en uw broer Abbas die met u in uw winkel werkte - verder enig probleem. U bleef nochtans tot eind juli 2014 - ruim drie maanden nadat u de dreigbrief waarin u werd aangemaand te vertrekken - in Bagdad wonen en werken. Na de dood van uw broer Hashem besepte u dat u de dreigbrief ernstig moest nemen en besloot u Bagdad te verlaten. Dat u ondanks dat u eindelijk de ernst van de situatie inzag, bovendien nog tien dagen in uw winkel, nochtans de plaats waar u zou zijn bedreigd, bleef voortwerken alvorens deze te sluiten en te vertrekken, is ook niet aannemelijk. Dat u daadwerkelijk omwille van een bedreiging tegen uw persoon Bagdad diende te verlaten wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat u, na uw vlucht naar Khanaqin, nog 5 à 6 keer naar Bagdad blijkt te zijn teruggekeerd. U verbleef dan een één of meerdere dagen bij uw broer in 'wijk 600', de wijk waar uzelf ook voordien woonde (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 2 en 16). Dat u meermaals besliste terug te keren naar de plaats die u voorheen uit een vrees voor uw leven zou zijn moeten ontvluchten, is op zich al zeer opmerkelijk. Dat u daarenboven niet eens duidelijk kan aangeven waarom u in feite terugkeerde en niet eens grondige redenen hiertoe blijkt te hebben, maakt uw verklaringen omtrent uw beweerdte vrees voor vervolging eens zo ongeloofwaardig. Zo stelde u vooreerst dat u moest terugkeren in kader van een procedure die u had lopen. U had het hierbij over een voedselrantsoenkaart die u had aangevraagd en merkte op dat u die kaart sowieso nodig had voor het geval u in de toekomst nog procedures zou willen opstarten. Voorts haalde u ook nog aan dat u een procedure van uw werk moest afronden - u beweerdte nochtans kort voor uw vertrek uw werk te hebben stopgezet - en had u het over documenten van uw vrouw. Ook verwees u nog naar de schoolbus van uw kinderen die u moest betalen en u zou bepaalde mensen nog geld hebben moeten terugbetalen in verband met een auto (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 15 en 16). Waarom u nog de moeite zou nemen om deze zaken in orde te maken, kan geenszins worden begrepen. Dit zijn geenszins gedragingen die men zou verwachten van iemand die omwille van een vrees voor zijn leven de stad moest verlaten en tevens het plan opvatte ook zijn land te verlaten. Dat u niet wist of het u zou lukken om te vertrekken uit Irak (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 16), kan hier hoegenaamd geen ander licht op werpen temeer u door uw handelingen te kennen geeft u opnieuw in Bagdad te zullen vestigen en er uw leven verder te leiden indien het niet zou lukken het land te verlaten. Ook uw broer verklaarde immers dat u vanuit Khanaqin geregeld terugkeerde naar Bagdad omdat u er veel werk had (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 2/10/2015 p. 10). Dat u daadwerkelijk middels een dreigbrief persoonlijk zou zijn bedreigd, wordt tot slot nog verder onderuit gehaald door de vaststelling dat het grootste deel van uw dichte familieleden, i.c. moeder, broers en zus, tot op heden nog steeds in Bagdad woont, en dit op dezelfde adressen als waar zij woonden toen u er nog was (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 3). Ook al zou de bedreiging enkel op u en Abbas betrekking hebben gehad (zie supra), dan nog kan logischerwijs verondersteld worden dat ook uw overige familieleden minstens zouden proberen elders een onderkomen te vinden, temeer uw familieleden ook soennieten zijn en u net hierom zou zijn bedreigd. Bovendien verklaarde u dat u Bagdad pas verliet na de moord op uw broer Hashem. Dat uw familieleden ook toen niet de neiging hadden hun woonplaatsen te verlaten, maakt uw verklaringen over de problemen in Bagdad eens zo ongeloofwaardig. Er kan immers worden verwacht dat uw familie toen ook zou hebben ingezien dat de bedreigingen niet enkel u en Abbas betroffen.

Wat vervolgens de moord op Hashem betreft, kunnen er eveneens verschillende bedenkingen worden gemaakt. Over de omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd legden u en uw broer Mohammad opnieuw tegenstrijdige verklaringen af.

(...)

Nog volgens u kende uw broer Hashem geen problemen voorafgaand aan zijn moord (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 27), dit terwijl uw broer Mohammad dan weer beweerdte dat Hashem een week voor de moord een dreigbrief had ontvangen (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 15/9/2015 p. 19). Volgens uw verklaringen werd Hashem gedood door onbekenden (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 25), terwijl uw broer Mohammad dan weer beweerdte dat Hashem door het Mehdi-leger werd gedood (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 15/9/2015 p. 19). Zowel u als uw broer merkten op dat de moord op Hashem verband houdt met zijn soenniet-zijn en u voegde hier nog aan toe dat zijn werk in de moskee een reden was om hem te doden (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 26

en gehoorverslag Mohammad 15/9/2015 p. 19). Dit betreffen echter loutere vermoedens van jullie kant temeer geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreiging die Hashem voordien zou ontvangen hebben. Opmerkelijk is ook het feit dat u beweerde dat de moord op Hashem de reden was waarom u besliste Bagdad te verlaten, daar waar Mohammad dan weer zeker bleek te zijn van het feit dat u reeds uit Bagdad vertrokken was voor de moord op Hashem (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 2/10/2015 p. 10). Jullie ongerijmde verklaringen omtrent de moord op Hashem ondermijnen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Noch u noch Yasser legden tot slot een overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor ter staving van de moord op Hashem. Aan de kopie van de overlijdensakte kan immers geen bewijswaarde worden toegekend gezien de ongeloofwaardige verklaringen omtrent deze gebeurtenis en gezien de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten in het algemeen. Ook al zou het vaststaan dat Hashem om het leven kwam, dat zulks geschiedde onder de door u geschetste omstandigheden is geenszins aangetoond. Het feit dat uw familie tot op heden nog steeds in Sleikh woont, de plaats waar Hashem werd vermoord, bevestigt dit eens te meer.

Voorts, omtrent uw vlucht naar Khanaqin strookten uw verklaringen evenmin met de verklaringen afgelegd door uw broer Mohammad. Zo beweerde u dat u 10 dagen na de moord op Hashem, rond 28 juli 2015, met uw echtgenote en kinderen Bagdad verliet en naar Baquba ging nadat Mohammad u had opgebeld met de melding dat hij bedreigd was. Mohammad zou u hebben gezegd dat hij, met zijn vrouw en kinderen, bij een zus van zijn vrouw verbleef en u zou de echtgenote en kinderen van Mohammad daar hebben opgehaald. Mohammad en zijn gezin verbleven daar toen reeds 2 à 3 dagen. U zou met uw gezin en met de echtgenote en kinderen van Mohammad naar Khanaqin gereisd zijn terwijl Mohammad bij een vriend in Baquba bleef. Na 8 à 10 dagen zou ook Mohammad in Khanaqin zijn aangekomen (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 6 en 7). Mohammad zelf verklaarde dan weer dat hij, met zijn gezin, in de nacht van 22 op 23 juni zijn woning verliet en naar een neef van zijn vrouw ging. Na slechts een aantal uur daar te hebben verbleven zou hij zelf met zijn gezin naar Khanaqin zijn doorgereden. U zou dan 4 dagen na Mohammad in Khanaqin-kamp zijn aangekomen (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 7). Waar u dan weer beweerde dat u Mohammad niet zag in het vluchtelingenkamp (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 7), stelde Mohammad dat jullie elkaar daar wel een paar keer ontmoetten (zie gehoorverslag CGVS Mohammad 2/10/2015 p. 7). Mohammad beweerde nog dat u 5 à 10 dagen bij hem in het kamp verbleef en vervolgens vertrok. Over uw verblijf in Khanaqin wisselden uw verklaringen dan weer meermaals. Zo stelde u op de DVZ dat u 10 dagen in Khanaqin verbleef (zie interview DVZ p. 4). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS ontkende u dan weer in Khanaqin geweest te zijn (zie gehoorverslag CGVS 15/9/2015 p. 3) om later, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, achtereenvolgens te beweren dat u een maand, 10 dagen en uiteindelijk 15 dagen in Khanaqin verbleef (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 5 en 18). U erop gewezen dat u, volgens uw verklaringen, op 28 juli 2015 uit Bagdad vertrok en pas op 18 oktober 2015 Irak verliet wat dus wil zeggen dat u ofwel langere periode in Khanaqin dan wel nog elders verbleef, stelde u dat het niet zo'n groot verschil is, dat het maar om een maand of 50 dagen gaat (zie gehoorverslag CGVS 2/10/2015 p. 28). Dit is hoegenaamd niet aannemelijk. Uw steeds wisselende verklaringen over (de duur van) uw verblijf in Khanaqin vóór uw vlucht uit Irak, ondermijnen eens te meer de waarachtigheid van uw persoonlijke asielrelaas.

Waar u nog opmerkte dat ook uw broer Mohammad Irak diende te verlaten omwille van de problemen die hij kende, kan worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn persoonlijke asielmotieven. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk weergegeven in de beslissing die in zijn hoofde werd genomen.

(...)

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, paspoort, huwelijksakte alsook de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en kinderen, hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en deze van uw gezin en uw herkomst uit Bagdad. De foto's waarop u te zien bent tijdens uw werk, bevestigen uw werkzaamheden maar hebben geen uitstaans met uw asielrelaas. Deze gegevens op zich staan in voorgaande niet ter discussie. De dreigbrief en de stukken ter staving van uw arrestaties en vrijlatingen werden hierboven reeds besproken. De DHL-verzendingsbewijzen tonen tot slot louter aan dat u post ontving vanuit Bagdad, niets meer en niets minder."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker hiertegen geen dienstige en concrete argumenten aanvoert, onverminderd gehandhaafd. Zij volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde asielrelaas. Kritiek op het overtollige motief inzake de strijdigheid tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn broer betreffende de locatie van de moord op verzoekers broer, kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgedane geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

Verzoeker stelt daarnaast vervolging te vrezen omwille van zijn religie. Dat hij in Bagdad als nieuwkomer uit Diyala zou worden beschouwd, kan in dit kader niet worden aangenomen. Verzoeker woonde blijkens het niet-betwiste feitenrelaas samen met zijn familie reeds meer dan een decennium in Bagdad. Hoewel zowel uit de informatie die verzoeker aanreikt als uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, kan uit deze informatie voorts niet worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn en aanwezig te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker haalde, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, daarenboven geen ernstige, recente en geloofwaardige, aan zijn religie gerelateerde problemen aan. Bovendien verblijven nog tal van verzoekers naaste familieleden in Bagdad, en dit in de wijk waar ook verzoeker woonde. Verzoeker verklaarde dat deze wijk volledig soennitisch is en haalde in hoofde van zijn familieleden geen ernstige, aan hun religie gelinkte problemen aan. Integendeel verklaarde hij uitdrukkelijk dat zij geen problemen kennen en geen slachtoffer worden van bedreigingen of vergelijkbare feiten (administratief dossier, stuk 5, p.3, 12, 28). Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is, ernstige problemen zou riskeren bij een terugkeer naar Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient samen met verzoeker te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie

van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkings sfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Gelet op het voorgaande, kan het betoog niet worden aangenomen dat voormeld wetsartikel geschonden zou zijn doordat een zekere mate van geweld wordt vereist. Dat zulke mate van geweld mag worden vereist, blijkt immers duidelijk uit de voormelde rechtspraak van zowel het HvJ als het EHRM; rechtspraak waarnaar verzoeker *nota bene* zelf verwijst.

Gelet op het voorgaande, kan evenmin worden aangenomen dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er een regionale analyse van de veiligheidssituatie wordt gehanteerd. Vooreerst blijkt ook dit uit de voormelde rechtspraak. Zo wordt in het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 geschreven over “*een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied*”. Verder blijkt dit duidelijk uit het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet (dat de omzetting vormt van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn). Tevens kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet overeenkomstig het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet “*reëel*” dient te zijn.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat

IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De in het verzoekschrift aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert verzoeker meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze kan andermaal worden opgemerkt dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoeker verwijst naar de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: *“(…) When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant*

*regional instruments*¹¹⁴ or *complementary forms of protection*¹¹⁵ are **likely** to apply (...)" [eigen vertaling].

Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden.

De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Deze reisadviezen zijn bestemd voor reislustige toeristen, houden rekening met het verhoogd risico dat zulke (Westerse) toeristen lopen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker verwijst het CGVS tot slot dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. In zoverre hij zich in dit kader baseert op de beleidsnota's van het CGVS, kan echter vooreerst worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst ter terechtzitting naar arrest 165 616 (FR) van 12 april 2016 van de Raad. Het blijkt echter dat arrest 165 616 niet te verzoenen is met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, in casu "*COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van het Cedoca van 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in het dossier dat aanleiding gaf tot het vernietigingsarrest 165 616. Arrest 165 616 is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, en dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) geldt er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In deze omstandigheden kan de eenmalig afwijkende rechtspraak zoals gesteld in arrest 165 616 niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS